

τοῦ μαιευτηρίου ; εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, μὴ δυνάμενος νάντιληφθῆ καλῶς τῆς ζωηρᾶς καὶ εἰκονικῆς περιγραφῆς τοῦ ἀγνώστου.

— Ναι, εἶπεν οὗτος. Ἐκεῖ ἐγεννήθη ἓν ἀρσενικὸν παιδί.

— Πολλὰ ἀρσενικὰ παιδιά ἐγεννήθησαν ἐκεῖ, παρετήρησεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, σείσας τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξιν ὅτι λίαν ἀόριστοι ἦσαν τοιαῦται πληροφορίαι.

— Εἰς τὸν διάβολον ὅλα αὐτὰ τὰ διαβολοσπέρματα ! ἀνεφώνησεν ὁ ξένος ἀνυπομόνως. Ὅμιλῶ δι' ἓνα παιδί ἀδύνατον καὶ ὠχρὸν, τὸ ὁποῖον ἔβαλαν ὡς μαθητευόμενον ἐδῶ κοντὰ εἰς ἑνὸς φερετροποιοῦ (δὲν ἔδινεν ὁ διάβολος νὰ κάμῃ ἐκεῖ καὶ τὸ ἰδικὸν του φέρετρον καὶ νὰ χωθῆ μέσα διὰ πχντὸς) καὶ τὸ ὁποῖον ἀκολούθως ἐδραπέτευσεν εἰς Λονδίνον, ὡς ὑποθέτουν.

— Ἄ ! ἐννοεῖτε τὸν Ὀλιβερ. . . τὸν μικρὸν Τουίστ ; εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ. Ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ. Δὲν ὑπῆρχε πλέον σκληροκέφαλος μωσχομάγκας ἀπὸ αὐτὸν εἰς τὸ κατὰσθημα....

— Δὲν θέλω νὰ μοῦ κάμῃτε λόγον περὶ αὐτοῦ. Ἀρκετὰ ὡς τώρα ἤκουσα, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ ξένος, διακόψας τὸν κύριον Μπάμμπλ εἰς τὸ μέσον τῆς φράσεώς του περὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ ταλαιπώρου Ὀλιβερ. Τί ἔγεινεν ἐκεῖνη ἡ γρητὰ στρίγγλα, ἡ ὁποία ἐπεριποιήθη τὴν μητέρα του κατὰ τὸν τοκετόν ;

— Τί ἔγεινεν ; εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, ὃν τὸ γρῶγ εἶχε καταστήσῃ λιαν εὐδιάθετον. Δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ εἰξεύρῃ κανεῖς, φίλε μου. Ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται τώρα δὲν ἔχει λεχώνας. . . καὶ θὰ εὐρίσκεται χωρὶς δουλειά. . .

— Τί ἐννοεῖτε ; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος σκυθρωπάσας.

— Ὅτι ἀπέθανε τὸν περὶσμένον χειμῶνα, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμμπλ.

Ἄκουσας τοῦτο ὁ ξένος ἐκύτταξεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτῆ, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν κατέστη σύννους καὶ ἀφηρημένος. Ἐπὶ τινος στιγμᾶς, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἰκάσῃ ἂν ἡ πληροφορία ἐκεῖνη ἀνεκούφισεν αὐτὸν, ἢ ἂν τούναντίον διέψευσε τὰς προσδοκίας του. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως καὶ ἀποστρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶπεν ὅτι αὐτὸ κατὰ βάθος δὲν εἶχε μεγάλην σημασίαν καὶ ἠγέρθη ἑτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ κύριος Μπάμμπλ ἦτο ἀρκετὰ πονηρὸς καὶ κατενόησεν ἀμέσως ὅτι παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ ὤφελθῃ ἔκ μυστικοῦ γνωστοῦ εἰς τὴν προσφιλῆ του σύζυγον. Ἀνεμνήσθη τῆς ἐσπέρας, καθ' ἣν ἀπέθανεν ἡ γράϊα Σώλλυ· εἶχε δὲ λόγους ἰσχυροὺς νὰ ἐνθυμηταὶ καλῶς τὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην, διότι τότε προσήνεγκε τὴν χειρὰ του τῇ κυρίᾳ Κόρνυ· καίτοι δὲ ἡ κυρία οὐδέποτε ἐνεπιστεύθη αὐτῷ ἐκεῖνο οὐ μόνον μάρτυς ἦν αὐτῆ, ἐξ ὅσων εἰξευρεν ὅμως ὁ κύριος Μπάμμπλ ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ ὅτι τὸ μυστικὸν συνε-

δέετο μετὰ τῆς ὑπηρεσίας τῆς γραίας ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ τοῦ πτωχοκομείου, κατὰ τὸν θάνατον τῆς νεαρᾶς μητρὸς τοῦ Ὀλιβερ Τουίστ. Συνεκέντρωσε ταχέως αὐτοῦ τὰς ἀναμνήσεις, καὶ ἀνεκόνισσε μυστηριωδῶς τῷ ἀγνώστῳ ὅτι ὑπῆρχε μία γυνή, ἥτις στιγμαῖς τινὰς πρὸ τοῦ θανάτου τῆς γραίας μεγαίρας ἔμεινε μετὰ ταύτης κεκλεισμένη κατὰ μόνας, καὶ πολλαὶ ὑπῆρχον πιθανότητες ὅτι αὕτη ἠδύνατο νὰ διαφωτίσῃ ὅπωςδῆποτε τὰς ἐρεύνας του.

« Πῶς ἠμπορῶ νὰ τὴν εὔρω ; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος ἐξαφνισθεὶς, καὶ δείξας προφανῶς ὅτι οἱ φόβοι του, οἰοιδῆποτε ἂν ἦσαν, ἀνερριπίσθησαν μετὰ τοὺς λόγους τούτους.

— Μόνον μέσον ἐμοῦ, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ κύριος Μπάμμπλ.

— Πότε ; ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος ὁ ξένος.

— Αὐρῖον, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμμπλ.

— Εἰς τὰς ἑννέα τὸ βράδυ, εἶπεν ὁ ξένος, ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ μετὰ βίας ἔγραψε, διὰ χαρακτῆρος προδιδόντος τὴν ὑπέρομετρον αὐτοῦ ταραχὴν, τὴν διεύθυνσιν οἰκίας μακρὰν κειμένης, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Εἰς τὰς ἑννέα τὸ βράδυ φέρατέ τὴν εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σας συστήσω ἐχεμυθίαν, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ συμφέρον σας.»

Ταῦτα εἰπὼν διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐπλήρωσε τὰ γρῶγ. Ἀπεχαιρέτισε τὸν κύριον Μπάμμπλ, εἰπὼν αὐτῷ ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ὅτι ὁ δρόμος των δὲν εἶναι ὁ αὐτὸς, καὶ συστήσας καὶ πάλιν ἀκρίβειαν εἰς τὴν συνέντευξιν τῆς ἐνάτης ἐσπερινῆς ὥρας τῆς αὐρῖον, ἀπεμακρύνθη ἀποτόμως.

Ἄναγκουὸς τὸ χαρτίον ὁ ἐνοριακὸς ὑπάλληλος εἶδεν ὅτι μόνον τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας εἶχε σημειωμένην, οὐχὶ δὲ καὶ ὄνομα. . . Ὁ ξένος δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἔτρεξε λοιπὸν κατόπιν αὐτοῦ διὰ νὰ τον ἐρωτήσῃ περὶ τούτου.

« Τί εἶναι ; εἶπεν ὁ ἄγνωστος στραφεὶς μετὰ ζωηρότητος. Διὰ τί μὲ ἀκολουθεῖτε ;

— Μίαν λέξιν μόνον, εἶπεν ὁ Μπάμμπλ, δείξας τὸ τεμάχιον τοῦ χάρτου· τί ὄνομα θὰ ζήτησω ;

— Μὴνξ ! » ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος, καὶ ἔσπευσε νὰπομακρυνθῆ ταχεῖ βήματι.

*Ἐπιταὶ συνέχεια.

**Π

Η ΧΕΙΡ

ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐνομίσθη ὡς μία τῶν κυριωτάτων αἰτιῶν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἀνθρώπου μεταξὺ πάντων τῶν ζῶων, τινὲς δὲ δισχυρίσθησαν ὅτι εἶνε καὶ ἡ μόνη ἀφορμὴ τῆς λογικότητος τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ χεὶρ, κύριον ὄργανον τῆς ἀφῆς, εἶνε ἀναμφιβόλως ὄργανον τελειότατον καὶ μέγιστος βοηθὸς τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας· ἀλλὰ δὲν εἶνε ὅμως καὶ ἡ πηγὴ αὐτῆς,

ὅπως ἡ γραφίς δὲν εἶνε ἡ πηγὴ τῆς περὶ τὸ γράφειν δευσιότητος τοῦ συγγραφέως. Ἡμεῖς ἐνταῦθα δὲν σκοποῦμεν νὰ μελετήσωμεν ἐπισταμένως τὰ τοῦ καρποῦ καὶ τοῦ μετακαρπίου, ἀλλ' ἀπλῶς θὰ ἀναγράψωμεν ὁδηγίας τινὰς ἐρασιθέντες ἐκ τινος διατριβῆς γάλλου ἱατροῦ (M. Barré) περὶ συντηρήσεως τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀνύχων.

«... Μετὰ τὸ κάλλος τοῦ προσώπου κατὰ δεῦτερον λόγον θέλγει τὸν ἄνθρωπον ἡ εὐμορφος χεὶρ καὶ ὁ τέλειος βραχίον. Καὶ εἶνε μὲν δυνατὸν νὰ ἔχη τις εὐμορφον μὲν πρόσωπον, σῶμα δὲ κακῶς ἐσχηματισμένον, ἀλλ' ὅμως χεὶρ εὐμορφος καὶ κομψὸς βραχίον μόνον μετὰ σώματος τελείου δύνανται νὰ συνπάρξωσιν ὥστε βλέπων τις ταῦτα δύναται ἀσφαλῶς νὰ κρίνη καὶ περὶ τῆς τελειότητος τοῦ ὅλου σώματος. Χεὶρ λευκὴ καὶ ἀπαλὴ ὑπὸ κυανόχρων φλεβῶν διαπεποικιλημένη, εἰς μὲν τὴν ἀφὴν ἐμποιοῦσα τὸ αἶσθημα τῆς ἀπαλότητος τῆς μετάξις, εἰς δὲ τὸ ὄμμα τὴν λευκότητα τοῦ γάλακτος, ἰδοὺ τὸ μέσον δι' οὗ καταθέλγουσι τοὺς ἄλλους οἱ διὰ τοῦ ἐξόχου τούτου δωρήματος πεπρωκισμένοι. Ἀλλὰ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ζηλωτοῦ τούτου χρήματος ἀπαιτεῖται ἐνδελεχὴς φροντίς καὶ ἐπιμέλεια ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων. Εἶνε λοιπὸν καλὸν νὰ συνειθίσωμεν ἐνωρὶς τὰ παιδιά νὰ πορεύωσιν πᾶν δυνάμενον νὰ τραχήνῃ τὸ δέριμα καὶ νὰ τὸ μαυρίσῃ.

Δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατὸν πάντες οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχωσιν εὐμόρφους χεῖρας. Ἡ χεὶρ εἶνε, ὡς εἶπομεν, ὄργανον δοθὲν ἡμῖν παρὰ τῆς φύσεως ὑπερ εἶμεθα ἠναγκασμένοι νὰ μεταχειρίζομεθα εἰς ποικιλωτάτας ἐργασίας ὅθεν καὶ κατὰ τὴν χρῆσιν διαμορφοῦται καὶ αὐτὸ ἄλλοτε ἄλλως. Μάλιστα δὲ οἱ δάκτυλοι μεταβάλλονται κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κυρίου των. Καὶ τοῦ μὲν γεωργοῦ καὶ τοῦ τεχνίτου γίνονται σκληροὶ καὶ κοντόχονδροι, τοῦ δὲ γράφοντος ξηροὶ καὶ πεπιεσμένοι, τῶν δὲ περὶ τὰ χρήματα ἀσχολουμένων ἀγκυλωτοί. Συνελόντι δ' εἰπεῖν αἱ χεῖρες καὶ οἱ δάκτυλοι ὑποδηλοῦσι τὰ ἐπαγγέλματα τῶν εἰς οὗς ἀνήκουσι, καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἱατροὶ ἔχουσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς δακτύλους μετὰ τῶν κυριωτάτων μέσων πρὸς βεβαίωσιν τῆς ταυτότητος τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ περιποίησις τῶν χειρῶν θεμελιούται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης, ὅτι δῆλα δὴ καὶ τὸ πολὺ ψυχρὸς καὶ ἡ πολλὴ θερμότης ἐπίσης βλάπτουσι τὰς χεῖρας, διότι τὸ δέριμα ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἀποσκληρύνεται καὶ ρυτιδοῦται. Πλύνοντες λοιπὸν τὰς χεῖρας ὀφείλομεν νὰ πορεύωμεν καὶ τὸ πολὺ θερμὸν ὕδωρ καὶ τὸ πολὺ ψυχρὸν, καὶ νὰ μὴ ἀφίνωμεν αὐτὰς ἐκτεθειμένας εἰς τὸν ἀέρα μάλιστα μετὰ τὸ νίψιμον.

Πρὸς συντήρησιν δὲ τῆς ἀπαλότητος καὶ τῆς

λευκότητος τῶν χειρῶν ἀπαραίτητοι εἶνε αἱ δερμάτιναι χεῖριδες ὁσάκις ἐξερχόμεθα τῆς οἰκίας. Σημειωτέον δ' ὅτι δὲν πληροῦσι τὸν αὐτὸν σκοπὸν αἱ μάλλιναί, αἱ λιναὶ ἢ αἱ μεταξίναί.

Οὐδένα λόγον ποιούμεθα περὶ τῆς ὀπλοθήκης τῶν μυραλοιφῶν, ἀνθογαλάκτων, ἐλαίων κτλ. κτλ., χρησίμων πρὸς καθαρισμόν καὶ μαλάκυσιν καὶ εὐκαμψίαν τοῦ δέρματος τῶν χειρῶν. Παραλείπομεν τὸν περὶ πάντων τούτων λόγον, διότι εἶνε γνωστὰ τοῖς πᾶσι καὶ ταῖς πάσαις. Ἀλλ' οὐχ ἤττον συνιστῶμεν ἰδίως τὰ ἐξ ἀμυγδάλων γλυκέων τε καὶ πικρῶν φυράματα, ὧν ἡ χρῆσις εἶνε ἐξαίρετος. Πρὶν δ' ἢ μεταχειρισθῶμεν αὐτὰ καλὸν εἶνε νὰ στάξωμεν ἐπὶ τοῦ δέρματος σταγόνας τινὰς λεμονίου. Αἱ Ἰταλίδες μεταχειρίζονται τὸ ἄλευρον τοῦ ἀραβοσίτου καὶ διὰ τοῦτο πᾶσαι ἔχουσι τὸ δέριμα λευκότερον.

Καὶ οἱ ὄνυχες ἔχουσι τὴν εὐμορφίαν των. Τὸ σχῆμά των ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου εἰς τὸν ἀνήκουσιν. Εἶνε δὲ ἢ συμπεπιεσμένοι καὶ σπαθοειδεῖς, ἢ τετράγωνοι καὶ ἡρέμα κατὰ τὰ πλάγια στρογγυλούμενοι, ἢ ἔχουσι σχῆμα κυλινδρικὸν παρὰ τοῖς προνομιοῦχοις τῶν θνητῶν, λεπτυνόμενοι κατὰ τὸ ἐλεύθερον ἄκρον καὶ χαριέντως κυρτούμενοι, τῆς κυρτότητος ταύτης προχωροῦσης καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὸν ἔκτασιν τῆς φάλαγγος. Ἀλλὰ τὸ σχῆμα τῶν ὀνύχων ἐξαρτᾶται ἐν μέρει καὶ ἐκ τῆς περὶ τὸ κόπτειν αὐτοὺς ἐπιμελείας καὶ δεξιότητος. Διότι ἐὰν τοὺς περικόπτωμεν βαθυτάτα, ἀνεπαίσθητως ἀποσπῶνται καὶ βραχύνονται γινόμενοι μᾶλλον κακίμορφοι καὶ ἀηδέστατοι, ὅπερ ἀφεύκτως συμβαίνει εἰς τοὺς ἔχοντας τὴν κακίστην ἔξιν τοῦ κατατρώγειν τοὺς ὄνυχας διὰ τῶν ὀδόντων.

Κόπτοντες τοὺς ὄνυχας ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν ὡς ὀδηγὸν τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου, οὗ τὴν κυρτὴν ἐπιφάνειαν δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ ὁ ὄνυξ. Ἡ ρίζα τοῦ ὄνυχος εἶνε τὸ μνησοειδὲς ὑπόλευκον μέρος αὐτοῦ, ὅπερ ἐν μέρει καλύπτεται καὶ ὑπὸ τοῦ δέρματος. Ὅτε δὲ τὸ δέριμα παρατείνεται πέρα τοῦ δόντος δύναται νὰ σκεπάσῃ ὅλον τὸν ὄνυχα. Πρέπει δὲ νὰ ἀφαιρέσωμεν ἡρέμα διὰ μαχαιριδίου τὴν αὐξησιν ταύτην τὴν ἀλλοιοῦσαν καὶ σμικρύνουσαν τὸ σχῆμα τοῦ ὄνυχος.

Χρῶμα ἐκλεκτὸν λαμβάνουσιν οἱ ὄνυχες ἐὰν πλύνωνται πρῶτον μὲν δι' εὐώδους σάπωνος καὶ ἔπειτα τρίβωνται δι' ἴσης ποσότητος κιναβάρεος καὶ σμύριδος καὶ ἀλείφονται δι' ἐλαίου πικρῶν ἀμυγδάλων. Τοῦτο ἐξακολουθῶν τις ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μετὰ χαρᾶς θὰ ἴδῃ τοὺς ὄνυχας τοῦ εὐμόρφου λίαν καὶ διαφανεῖς.

Τὰς παρωνυχίδας οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀποσπῶμεν διότι πιθανὸν νὰ ἐπέλθῃ φλεγμονὴ λίαν ὀχληρὰ, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς νὰ τὰς κόπτωμεν

διὰ ψαλιδίου καὶ ἀλείφωμεν δι' ἐλαιωδῶν φαρμάτων.»

ΛΥΩ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ δούξ τοῦ Βεϊμάρ Κάρολος Αὐγουστος, περιδιαβάζων ποτὲ μόνος ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἠναγκάσθη ὑπὸ τῆς αἴφνης πεσοῦσης βραχθαίας βροχῆς νὰ καταφύγῃ εἰς τινὰ καλύβην. Ἡ οἰκοδέσποινα, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν κατεσκευάζε βούτυρον, δὲν ἐγνώρισεν αὐτὸν, τῷ ἐπέτρεψεν ὅμως νὰ καταλύσῃ ὅσον ἤθελεν. Ὁ δούξ ἐκάθισεν ἐπὶ ἀνεστραμμένου κοφίνου ὑφ' ὃν ἀνεπαύετο γαλῆ ἀρτίως τεκοῦσα νεογνά, ἐν οἷς ἦτο καὶ ἓν νεκρόν. Ἡ γυνὴ ἐξέρχεται ἐπὶ μικρὸν τῆς καλύβης ἵνα κομίσῃ ξύλα, ὃ δὲ δούξ ἐν τούτοις ἀρπάζει τὸν νεκρὸν γαλιδέα καὶ τὸν ῥίπτει εἰς τὸν πίθον τοῦ βουτύρου. Ἄμα ἔπαυσεν ἡ βροχὴ, ὃ δούξ ἀπῆλθεν ἄγνωστος ὡς εἶχεν εἰσέλθῃ. Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἐπανῆλθεν ὁ γαληνότατος μετρημεισμένος εἰς τὴν αὐτὴν καλύβην καὶ ἐρωτᾷ τὴν οἰκοδέσποιναν εἰς τί μετεχειρίσθη τὸ βούτυρον ἐν ᾧ βεβαίως εὔρε τὸν γαλιδέα. Ἡ ἀπλοικὴ γυνὴ μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας ἀπεκρίθη· «τὸ ἐπωλήσαμεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δουκῆς· αὐτὸς δὲ καὶ οἱ αὐλικοί του τὰ τρώγουσιν ὅλα.»

* * *
Ῥωσικὴ ἐφημερίς, διηγουμένη τὴν κατὰ τὸ φθινόπωρον εἰς θερμότερα κλίματα μετανάσσειν τῶν πτηνῶν, ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον: Πολωνὸς εὐπατρίδης, συλλαβῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτοῦ πελαργὸν, τὸν ἀπέλυσε πάλιν ἀφ' οὗ τὸν παρέθηκε λεπτὸν σιδηροῦν περιδέραιον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Haec ex Polonia (οὗτος ἔρχεται ἐκ Πολωνίας.) Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ προσεχοῦς ἔτους ἐπανῆλθεν ὁ πελαργὸς εἰς τὸν αὐτὸν τόπον φορῶν ἀντὶ τοῦ σιδηροῦ χρυσοῦν περιδέραιον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς India cum donis remittit siconiam Polonis (ἡ Ἰνδικὴ ἀποστέλλει τὸν πελαργὸν τοῖς Πολωνοῖς μετὰ δῶρων). Καθ' ὅλον λοιπὸν τὸν χειμῶνα ὁ πελαργὸς ὠδοιπόρησε διὰ τοῦ ἀέρος ἀπὸ τῆς Πολωνίας εἰς τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκῆς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιού.]

52.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, διαφέρουσιν ἀλλήλων τῶν ἀνθρώπων αἱ τύχαι· οὐχ ἦττον ὅμως μεταξὺ εὐτυχημάτων καὶ δυστυχημάτων ὑπάρχει ἀμοιβή τις, ἐξισάζουσα αὐτάς.

53.

Ὅσον μεγάλα καὶ ἀν ὑποτεθῶσι τῆς φύσεως τὰ δῶρα, μόνη αὕτη ἀδυνατεῖ νὰ ἀναδείξῃ ἀνδρα ἥρωα, διότι προσαπαιτεῖται καὶ τῆς τύχης ἡ σύμπραξις.

54.

Ἡ πρὸς τὸν πλοῦτον καταφρόνησις τῶν ἀρ-

χαιῶν φιλοσόφων ἐνδόμυχος τις ἦτον ἐπιθυμία ἐκδικήσεως τῆς ὑπεροχῆς αὐτῶν κατὰ τῶν ἀδικιωδῶν τῆς τύχης. Ἐπὶ τούτῳ δὲ κατεφρόνουν τὰ ἀγαθὰ, ὧν αὕτη αὐτοὺς ἀπεστέρει· τοιοῦτοτρόπως δὲ ἠσφάλιζον ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ταπεινώσεων τῆς πτωχείας, καὶ διὰ τῆς πλαγίας ταύτης ὁδοῦ ἐπεδίωκον τὴν φήμην, ἣν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπολαύσωσι διὰ τοῦ πλοῦτου.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

14.

Νεόνυμφος πρὸς φίλον. Τὸ ἠξέυρω, φίλε μου, ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν εἶν' εὐμορφῆ· ἀλλὰ, τί τὰ θέλεις; Ἡ καλλονὴ παρέρχεται.

Ὁ φίλος πρὸς τὸν νεόνυμφον. Ναί· τὸ κακὸν ὅμως εἶνε, ὅτι δὲν παρέρχεται καὶ ἡ ἀσχημία.

15.

Ὁ διδάσκαλος. Μὰ παιδί μου! γίνεται νὰ μὴν ἠμπορῆς ἀκόμη νὰ διαβάσῃς ἐλευθέρως; Ἐγὼ εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἀνεγίνωσκα ἀπροσκόπτως.

Ὁ μαθητῆς (κλαυθμυρίζων). Ἴσως θὰ εἴχετε ἄλλον δάσκαλον!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Τὸ φυσικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ἐπίδειξις πνεύματος εἶνε πράγματα ὅλως διάφορα. Ὁ φύσει πνευματώδης δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐπιδεικνύῃ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βλέπει ὅλος ὁ κόσμος,

* * * Προτιμότερον τῆς δόξης εἶνε τὰ ἐν τῷ κρυπτῷ ἄξια αὐτῆς ἔργα.

* * * Γυναῖκα ἐννοοῦσαν ἡμᾶς νομίζομεν τὴν κολακεύουσαν τὴν ἡμετέραν φιλαυτίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

~ ~ ~ Τῆ 5 Νοεμβρίου 1603 ἀνεκαλύφθη καὶ ἐμπαϊώθη ἡ διὰ πυρίτιδος λεγομένη συνωμοσία, δι' ἧς οἱ ἐν Λονδίῳ Καθολικοὶ, τῇ εἰσηγήσει τῶν Ἰησοῦιτῶν καὶ τῇ συνεργίᾳ τοῦ θρησκολήπτου ἀξιωματικοῦ Guy Fawkes, ἐπειράθησαν νὰ ἀνατινάξωσιν εἰς τὸν ἀέρα τὸν βασιλέα Ἰάκωβον Α', τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὰς δύο Βουλὰς. Ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἀνὰ πάσαν 5 νοεμβρίου, οἱ ἀγοραῖοι παῖδες τοῦ Λονδίνου, φοροῦντες προσωπίδας εἰδεχθεστάτας καὶ ἐπὶ ὄνων περιαγόμενοι, σύρουσιν εἰς τὴν κόπρον τὰ ἀνδρῆκελα τῶν τότε ἐνόχων καθολικῶν, κραυγάζουσι λαρυγγηδόν, ὑβρίζουσι τοὺς συνωμώτας, ἀνάπτουσι καθ' ὁδὸν βεγγαλικά φῶτα, καίουσιν πυροτεχνήματα, ξυλοκοποῦσι δὲ καὶ ἐπὶ τέλους πυροπολοῦσι τὸν Guy Fawkes, ἀλαλάζοντες «No Popery, No Popery» (Κάτω ἡ Παπῶσῆ) καὶ τὸ ᾄσμα «Remember, remember—the fifth of November» (ἐνθυμοῦ, ἐνθυμοῦ τὴν 5 νοεμβρ.) Τὰ ἔργια ταῦτα, ἀπκγορευθέντα ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐν τῇ πόλει, τελοῦνται μανιωδέστερον ἐν τοῖς προαστείοις καὶ τοῖς ἀγροῖς.

~ ~ ~ Ἐσχάτως ἐπετράπη παρὰ τῆς γερμανικῆς